

Indførelse i Grundbogen. Det fremhæves, at Indførelsen giver ubetinget Sikkerhed for, at ikke en uberettiget Person eller Institution kan opnå Indførelse i Grundbogen som Ejer, og ganske særlig stærkt understreges de retslige Virkninger, der knytter sig til Anlæggelsen af et selvstændigt Grundbogsblad. Disse retslige Virkninger er særlig to. For det første legitimeres den indførte Ejer uden videre til at udøve Ejers Klagerettigheder og beskyttes mod forskellige i og for sig tilladelige Indsigelser, i Særdeleshed Ejendomsklagens Forældelse. For det andet giver Anlægget af et Grundbogsblad den indførte Ejer den betydelige Fordel, at der overfor ham overhovedet ikke ved Hævd kan finde nogen som helst Erhvervelse Sted af Ejendomsretten til Grundstykket. Konsistoriums Bekendtgørelse slutter med at sige: De omhandlede retslige Virkninger af Indførelse i Grundbogen giver et saadant Maal af Lettelse i Forvaltningen saavel som Værn mod Tab og Fordunklinger af forskellig Art Ejendomsforholdet vedrørende, at vi ser os foranlediget til indtrængende at anbefale samtlige Kirkeforstandskaber snarligt at fremsætte Andragende om Anlæggelse af Grundbogsblade for alle kirkelige Grundstykker.

Den 8. August s. A., altsaa 1883, indskærpes denne Forordning paa ny: Det er af stor Værdi for Sikringen af kirkelig Grundejendom, at denne indføres i Grundbogen. Nogle Aar senere, den 4. Marts 1886, forordner Konsistoriet i Kiel: at der overalt, hvor det hidtil er forsømt, i alle Tilfælde i Løbet af indeværende Aar, 1886, skal fremsættes Andragende om Oprettelse af Grundbogsblade; det bør tilstræbes — dette vil jeg særlig bemærke overfor det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, thi her siger altsaa Konsistoriet i Kiel, den øverste kirkelige Myndighed —, det bør tilstræbes, at der for de enkelte kirkelige Institutter: Pastorat, Diakonat, Küsterei, altsaa Degneembeder m. m., anlægges særlige Grundbogsblade i Henhold til Kammerrettsdommen af 25. September 1882. Den 15. Marts 1887 udsteder Konsistoriet en ny Forordning om Indførelse i Grundbogen, med Krav om, at ikke alene Pastora- ters og Degneembeders Grundstykker indføres, men at alle kirkelige Grundstykker uden Undtagelse, selve Kirken, Kirkegaardene, Pastoraterne o. s. v. indføres. Kravet om en saadan Indførelse i Grundbogen fremsættes i den nævnte Forordning: „Hvor det endnu skulde være forsømt at efterkomme vor Forordning af 4. Marts 1886, vil det fornødne være at

foretage.“ Konsistoriet slutter efter denne bevidst gennemførte Bestræbelse, som altsaa har strakt sig over 3—4 Aar, med at bemærke, at efter Forløbet af en passende Frist vil Kirkemyndighederne afkræve Kirkeforstandskaberne en Beretning om, hvorvidt Oprettelsen af Grundbogsblade for den kirkelige Grundejendom overalt er gennemført.

Der kan derfor efter min Mening ikke være Skygge af Tvivl om, hvorledes det retslige Forhold er i saa Henseende i de sønderjydske Landsdele, og det er en overordentlig væsentlig Faktor, som saa stor en Sammenslutning som de samvirkende Menighedsraadsforeninger i Sønderjylland her har støttet sig til.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen talte i denne Forbindelse ogsaa om, at det var højt beklageligt at se en Modstand, som den, der kom fra Menighedsraadsforeningernes Side, i Betragtning af den store Hjælp, der paa saa mange Omraader er ydet de sønderjydske Landsdele. Jeg skal dertil bemærke, at allerede de Oplysninger, som det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) gav, jo tydeligt viser, at selv om der har været Vanskeligheder ved denne Lovs Gennemførelse, har der i Aarene 1923 og 1924 været ikke uvæsentlige Fremskridt at notere, idet der er foretaget et betydeligt Antal af Bortforpagtninger af Parceller for en Mængde Præstegaardes Vedkommende. Det ærede Medlem nævnte i alt 11 Præstegaarde Vest for Tønder—Ribe og sagde endvidere, at i 7 Tilfælde blev Udstykningen indtil videre udsat, fordi en Del af Jorderne endnu ikke var ledige, og tilbage stod saa i 1923 25 Præstegaarde, der var udbudt til offentlig Udstykning, og af disse var 11 Præstegaarde allerede nu inde under Udstykningen, som altsaa er i Gang. Og et tidligere Medlem af dette høje Ting, Hr. Christen Ernst Christensen, der særlig havde med denne Sag at gøre, har hævdet, at der var betydelig større Forstaaelse af denne Sag nu hos Menighedsraadene end tidligere.

Det forekommer mig, at den Redegørelse, som gentagne Gange er omtalt, fra Formanden for de samvirkende sønderjydske Menighedsraad, og som er omdelt her i Rigsdagen, ogsaa er et tydeligt Vidnesbyrd om, at Menighedsraadene er villige til Forhandling, og man har givet Udtryk for dette overfor det høje Ministerium, som ikke desto mindre har fundet det betimeligt, medens Menighedsraadene tilkendegav Forhandlingsvillighed, at lægge det Forslag til